

*Dit boek kan gekozen worden door
de Kinderjury 2014
www.kinderjury.nl*

Van Simone Arts verscheen eerder:
Sterren!

www.simonearts.nl
www.uitgeverijholland.nl

Omslag: Sproud, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Simone Arts, 2013
ISBN E-boek 9789025112325
NUR 283

Maffen

Verzamelen

Op mijn vorige verjaardag, iets meer dan tien maanden geleden, kreeg ik van mama dit opschrijfboekje. 'Om in te krabbelen,' zei ze. Mama wist dat ik niet van dagboeken houd (dan MOET je elke dag schrijven), maar wel van schrijven. Ik was er heel blij mee, al wist niet wat ik erin zou gaan krabbelen. Maar nu wel: ik ga woorden verzamelen. Woorden van verlangen.

Zo.

Voorzichtig deed Bien het opschrijfboekje dicht. 'Peace' stond er met krullerige letters op de voorkant. En een slapende maan tussen heel veel sterren. Zachtjes wreef ze er overheen. Ergens tussen alle sterren, de maan en de zon was mama. Hoopte ze.

Het was stil in huis.

Biens vader was niet thuisgekomen om te eten. Hij had gebeld toen de pizza's al bijna aanbrandden in de oven.

'Het is druk in het lab, dus ik blijf nog een paar uur. Ga je niet te laat naar bed?'

‘Nee hoor.’

Mooi wel.

Bien kroop in bed. Boven het hoofdeinde hing de grote maposter. Hij was al heel mooi, maar nog lang niet af. Morgen zou ze op zoek gaan naar plaatjes die ze erbij kon plakken. Morgen of zondag.

00:01 stond er op de wekker.

Maf tijdstip, want nu begonnen tegelijkertijd de nacht én een nieuwe dag. Zou ‘maf’ iets met ‘maffen’ te maken hebben? Geen idee. Bien gaapte. Tijd om te gaan maffen.

Spuugzat

Normaal

'Normaal' is volgens mij zoiets als dit:

- Je staat 's morgens op en gaat plassen. (Übernormaal, toch?)
- Naast de wc hangt een rol toiletpapier.
- Na het plassen poets je je tanden met tandpasta.
- Je trekt schone kleren aan en gaat naar beneden om te ontbijten met je ouders.
- Je vader geeft je een zoen voordat hij naar zijn werk gaat.
- Je moeder geeft je fruit mee naar school en zwaait je uit.
- Als je 's middags thuiskomt, is er thee en een koekje.
- Even later gaat het lekker ruiken in de keuken, want je moeder is al aan het koken.
- 's Avonds kruip je in een fris ruikend bed.
- Je moeder wast namelijk regelmatig je dekbedhoes.
- Als je om half tien nog ligt te lezen, hoor je één

van je ouders onder aan de trap roepen: 'Licht uit!'

- Je roept terug: 'Nog even de bladzijde af lezen!'
- Antwoord: 'Ylug dan!'
- Jij: 'Bijna klaar!'
- Antwoord: '... Kan 'ie?'
- Jij: 'Jahaa, wacht nou even... Ja... Klaar!'
- Antwoord: 'Slaap lekker, liefje.'

'Normaal' wordt meestal geregeld door moeders. Ik fantaseer erover, zoals 'normale' kinderen fantaseren over avonturen die ze nooit zullen beleven.

De regen sloeg tegen het raam. En dat nu al dagen aan een stuk in de zomervakantie. Niet normaal. Bien liep de trap af naar de keuken. Haar maag knorde. Ze keek in alle kastjes, maar er was niets meer in huis. Geen snee brood, geen ei, geen ontbijtkoek, geen kloddertje jam en geen stukje kaas. Niks. Bovendien lag haar vader nog te snurken, hoorde ze. En in je eentje ontbijten in het weekend was niet normaal. Dus dan maar niet.

Ze schoof de gordijnen voor het raam in de woonkamer open en blies tegen de ruit. Met haar wijsvinger tekende ze een M in haar adem. De M van 'mama'.

Opeens stopte er een grote M buiten voor het raam. Alsof ze

hem met het blazen tegen de ruit tevoorschijn had getoverd.
Tadaaa! De M van...

‘Muiden verhuizingen,’ las ze. Het stond op de zijkant van een vrachtwagen. Achter de vrachtwagen stopte een bestelbusje. Een vrouw stapte uit. Ze rende naar de achterkant van het busje en deed de deuren open. Ze pakte een rieten mand. Er stak een driftig zwiepende grijze kattenstaart uit. Er stapte ook een jongen uit het busje. Hij had ook een mand vast. Bien kon niet zien wat voor kleur kat daarin moest zitten. Er kon natuurlijk ook een hondje in zitten, bedacht ze. Of een cavia. Of ratjes. Misschien kon ze er straks even naartoe. De jongen zag eruit alsof hij ongeveer van haar leeftijd was.

Boven hoorde ze haar vader uit bed stommelen. Hoestend kwam hij de trap af.

‘We krijgen nieuwe burens, Tjeu,’ zei ze. Ze keek niet om. Ze wist wat hij ging doen. Aan tafel zitten. Fotoalbum open slaan. Met zijn linkerhand naar het pakje sigaretten graaien, met de rechter er een sigaret uit peuteren en tussen zijn lippen hangen, kloppen op zijn borst- en broekzakken op zoek naar een aansteker, er eentje vinden, sigaret aansteken, diep inhaleren en naar de foto’s van vroeger staren. Hij was gestopt met roken toen Bien werd geboren, maar een half jaar geleden toch weer begonnen.

‘Wat zeg je?’ vroeg hij krakend. Zijn stem sliep nog een beetje.

‘Nieuwe burenen.’

‘O.’

‘Ze hebben ook een kind.’

Haar vader kwam achter haar staan. Samen keken ze naar buiten.

‘Zo zo,’ zei hij.

‘Ik ben benieuwd,’ zei Bien. ‘Ze lijken me aardig. En ze hebben een poes. Of twee.’

Tjeu zweeg en nam een trekje van zijn sigaret.

Bien kneep haar neus dicht. Zo smerig, die sigarettenlucht!

‘Ach ja.’ Haar vader legde zijn hand op haar hoofd, woelde even door haar haren en ging weer terug naar de tafel.

‘Zal ik even wat broodjes gaan kopen?’ zei Bien. ‘Ik heb honger.’

‘Hm-hm.’

‘Heb je geld voor me?’

‘In de la.’

‘Daar ligt niks meer.’

Haar vader keek op uit het fotoalbum.

‘Natuurlijk ligt daar wel geld,’ zei hij een beetje korzelig.

Bien staarde naar het gat in haar linker sok. Toen mama nog leefde was het heel normaal dat er boodschappengeld in de keukenla lag. Maar haar vader vergat nog wel eens wat. Een

was draaien bijvoorbeeld, of de vloer dweilen. En pinnen. Meestal wist Bien hem er wel op tijd aan te herinneren.

‘Tjeu, denk je aan het laatje,’ zei ze dan. En dan dacht hij er ook wel weer eens aan. De volgende dag. Of de dag daarna. Maar nu was hij het al drie dagen vergeten en was Bien het spuugzat.

‘Tjeu,’ zei ze streng, ‘er ligt al drie dagen geen...’

Maar haar vader liet haar niet uitpraten. ‘Luister Bientje, gisteren heb je nog pizza’s gekocht. Heb ik gelijk of niet?’

‘Jawel, maar...’

‘Daar heb je toch voor betaald, neem ik aan?’

‘Niet met boodschappengeld.’

Haar vaders wenkbrauwen kropen naar elkaar toe. Geen goed teken. ‘Hoezo niet?’

‘Ik had genoeg geld verdiend met heitje voor een karweitje.’

Bien somde op: ‘Mops uitlaten, lege flessen wegbrengen, een uurtje oppassen bij de achterburen en...’

Haar vaders ogen werden groot als schoteltjes.

‘Hei-tje-voor-een-kar-wei-tje?’ Hij sprak het uit alsof het hondenpoep was. ‘Dat meen je niet! Wat erg!’

Bien wist wat er nu ging komen. Tjeu kreeg spijt. Hij schaamde zich rot. En beloofde dat het nooit meer zou gebeuren. Ze had er geen zin in en ze geloofde het ook niet.

‘Weet je wat?’ Ze probeerde zo kalm mogelijk te klinken. ‘Ik vraag gewoon aan mevrouw Van Brugge of ze het bedrag

even opschrijft. Dan betaal ik haar binnenkort wel.’
Voordat haar vader kon antwoorden, schoot ze de gang in.
Ze viste een paraplu uit de paraplubak en trok haar regen-
laarzen aan.
Haar vader kwam achter haar aan. Hij gaf haar een briefje
van vijftig euro. ‘Kijk eens, Bientje. Ik was gewoon vergeten
het in de la te leggen. Sorry. Echt sorry. Het zal niet meer ge-
beuren. Echt. Ik beloof het. Neem ook wat pakjes sigaretten
mee, alsjeblieft.’

Lek

Met een papieren zak verse bolletjes, twee pakjes sigaretten en nog een half gratis extra pommetje liep Bien een kwartiertje later haar straat weer in.

‘Wat kijk je zuur vanochtend?’ had mevrouw Van Brugge gezegd toen ze de winkel binnenkwam. ‘Volgens mij moet jij even een pommetje eten. Alsjeblieft, meid.’ Ze had Bien een heerlijk knapperige, verse appelkoek gegeven.

Nieuwsgierig gluurde Bien naar de verhuishwagen. Twee verhuismannen waren druk bezig.

‘Zo snoes. Heb je lekkere broodjes voor Sjon en Arie meegebracht?’ grapte er een. Hij stond in de verhuishwagen en gaf een grote doos aan zijn collega.

Bien lachte maar wat.

‘Als je komt kijken, kun je ook je handjes laten wapperen!’ zei de ander op de stoep. Hij knikte met zijn hoofd naar de verhuishwagen.

‘Oké,’ zei Bien. Ze propte de koek snel in haar mond. Tjeu moest maar even wachten met paffen.

Dit was haar kans om de nieuwe burens te leren kennen!

De verhuismannen lachten hard. 'Jij weet van aanpakken!'
Bien klom in de verhuishwagen, legde de boodschappen en haar paraplu in een hoekje en keek eens rond. Ze zag twee bedden, een tafel en stoelen, een bankstel, kasten en heel, heel veel dozen. Ze pakte er een en liep ermee het huis in. Het was anders dan in haar eigen huis. De keuken zat hier aan de voorkant. Niet aan de achterkant bij de tuin. Het rook er vies en lekker tegelijk. Verflucht en iets om te eten. Soep of zo. Mmm! Een pommetje was heerlijk, maar niet genoeg als ontbijt.

Er was niemand beneden.

Daarom besloot Bien de doos op het aanrecht te zetten en naar huis te gaan.

Door het keukenraam zag ze Tjeu aan de overkant in de woonkamer lopen met een sigaret in zijn mond. De planten stonden verdord in de vensterbank. Die zou ze vanmiddag eens buiten zetten. Dat deed mama vroeger ook altijd als het regende.

Achter haar kuchte iemand.

Met een ruk draaide Bien zich om. De jongen die vanochtend met de rieten mand uit het busje was gesprongen, stond nu twee meter bij haar vandaan met een rode kat in zijn armen. Met donkere opgetrokken wenkbrauwen keek hij haar aan. Hij had bruine ogen. Niet normaal meer, zo bruin en zo...
'En wie ben jij?'

‘Ik eh... Bien. Ik heb alleen maar even een doos... De mannen van de verhuishwagen zeiden dat ik m’n handjes moest laten wapperen,’ mompelde ze. Ze vond zichzelf ontzettend stom. Hoe erg kon je voor schut staan!

‘Ik ga,’ zei ze, ‘sorry.’

Met grote passen liep ze langs de jongen met de donkere wenkbrauwen en de niet-normaal-bruine ogen de gang weer in naar buiten.

‘Hé Bien,’ zei hij, ‘woon je hier in de straat of zo?’

Ze draaide zich om en knikte. ‘Aan de overkant.’ Ze wees naar haar huis.

‘Aha. Nou... als je nog eens je handjes wil laten wapperen, dan kom je maar,’ zei hij grijnzend. ‘Je bent van harte welkom!’

Bien grinnikte en knikte. Ze graaide haar paraplu en de zak met broodjes uit de verhuishwagen en stak over.

‘Bedankt hè, Bien!’ riep de jongen haar na.

Bien stak de sleutel in het slot van haar eigen voordeur.

‘Graag gedaan!’ riep ze over haar schouder. Opeens had ze niet meer alleen een knorrende maag van de honger, maar ook een gek stel kriebels in haar buik.

‘Tegen wie had je het?’ vroeg haar vader, turend in het fotoalbum.

‘O, gewoon,’ zei Bien heel gewoon.

‘O. Gewoon? Die ken ik niet.’

Bien grinnikte. Fijn als Tjeu een grapje maakte. Dat deed hij bijna nooit meer sinds...

‘Iemand van de overkant, bedoel ik.’

‘De nieuwe burens zeker,’ zei haar vader. Maar zijn stem verried dat zijn oren niet zouden luisteren naar het antwoord. Bien knikte en legde de broodjes op tafel. Ze liep naar de keukens om bordjes en messen te halen.

‘Goeie genade,’ zei haar vader. Hij had de papieren zak open gemaakt en keek erin.

‘Bien, dit is toch veel te veel! Vijftien broodjes, dat krijgen we nooit met zijn tweeën op. En morgen zijn ze niet meer vers. Zonde van het geld.’

Het vrolijke gevoel van Bien leek opeens op een ballon die wordt lekgepikt. Pats! Weg ballon.

‘Ik heb nog heel veel geld over en ik heb hartstikke honger, dus maak je niet druk. En ik kreeg ook nog een pommetje. Gratis. Praat nou niet zo boos.’

‘Ik praat niet boos, ik...’

‘Wel! Waar! Je doet boos en je luistert maar half naar me. En je werkt dag en nacht in dat stomme laboratorium, of je zit met je kop in dat fotoalbum neuken te roken! Bekijk het lekker!’ gilde Bien. Met een klap zette ze de bordjes op tafel, graaide drie bolletjes uit de zak en stoomde naar de gang. Jas weer aan, laarzen weer aan, niet luisteren naar haar vader

die de gang in kwam en zo lief mogelijk zei dat het hem speet, dat hij er ook niks aan kon doen, dat het kwam door de omstandigheden, blablabla, maar gewoon naar buiten gaan en één, twee, drie met een knal de deur dicht trekken.
BAF!!!

Freak

Hondenweer

Yandaag is het hondenweer. Dat heeft niets met honden te maken, maar wel met 'ondeweer'. Ik zocht het op internet op: ondeweer is 'ouderwetsch Nederlandsch' voor heel slecht weer.

Ik wou dat ik een hondje had.
Dan gingen we lekker samen door de plassen rennen als het hondenweer was.

Bieb

Ik zit in de bieb. De bieb is een fijne plek, vind ik. Want ook al is mijn moeder je-weet-wel, heb ik ruzie met mijn vader, ben ik kliebemat door het hondenweer buiten en voel ik me helemaal oonliedeloonie (da's Engels), omdat iedereen nog op vakantie is (of pissig of dood dus), dan zijn er altijd nog levende wezens in de bieb. En leuke boeken, natuurlijk.

Woorden

Ik hou nogal van woorden. Soms zit er één de hele dag in mijn hoofd, zoals een liedje ook in mijn hoofd kan zitten. In mijn babyboek heeft mama mijn eerste drie woordjes opgeschreven. Ik ken ze uit mijn hoofd:

- 1) mama
- 2) moes
- 3) Wafwaf

Wafwaf

Wafwaf is mijn knuffel. Een hond. (Duh). Hij weet alles van me. Kent me al vanaf mijn eerste verjaardag. Ligt altijd in mijn bed lief en zacht te zijn. Jammer dat zijn naam zo kinderachtig is. Maar ja, tien jaar geleden vond ik dat mooi, dus ik laat het maar zo.

Vrienden

Ik heb een nieuwe overbuurjongen gekregen. Met geinige wenkbrauwen en niet-normaal bruine ogen. Ik hoop dat we vrienden wo...

'Dag Bien.'

In een reflex sloeg Bien het opschrijfboekje dicht. Ik droom,

dacht ze. Ik droom dat ik in de bieb zit te schrijven over de nieuwe overbuurjongen en dat hij dan ineens achter me staat en ‘dag Bien’ zegt. Tijd om wakker te worden!

‘Yo, hallo!’ klonk het iets harder. ‘Levi hier!’

Nou ja! dacht Bien. Volgens mij ben ik toch écht wakker. Ze voelde haar wangen gloeien en beet op haar lip.

‘Ha.’ Ze draaide zich om. ‘Laat je mensen altijd schrikken door van achteren aan te komen lopen?’ Het klonk in ieder geval stoer. Misschien zou het haar nieuwe overbuurjongen, die dus Levi heette, afleiden van haar hoofd dat nu in de fik leek te staan.

Ze zag dat zijn broek nat van de regen aan zijn benen plakte. Zijn wenkbrauwen waren vrolijk omhoog geschoten. Hij grijnsde alle kriebels van vanochtend in één tel weer terug in haar buik.

‘Ik zoek een medisch boek. Weet jij waar ik dat kan vinden?’ vroeg hij.

‘Eh... een medisch boek? Even denken... Waarvoor heb je dat nodig?’

‘Gewoon. Vind ik interessant.’ Levi haalde zijn schouders op.

‘Jij schrijft een boek, ik lees er een.’

Welja, dacht Bien. Krijg ik een nieuwe overbuurjongen, is hij net zo’n medische freak als mijn vader! Even later stonden ze voor een kast met allerlei medische literatuur.

‘Ken ik al... ken ik al... ken ik ook al,’ mompelde Levi terwijl

hij zijn vingers over de ruggen van de boeken liet glijden. 'Ken ik al... ken ik al... Ah! Dit ken ik nog niet!' Triomfante-lijk viste hij een dik boek uit de kast en hield het onder de neus van Bien.

'*Atlas van de Anatomie,*' las ze voor. 'Dat gaat over hoe je lijf in elkaar zit en zo.'

'Hoe weet je dat?' Verrast keek Levi haar aan.

Bien haalde haar schouders op. 'Gewoon.'

'Ik neem 'm,' zei Levi. 'Leen jij geen boeken?'

'Jawel. Maar ik heb m'n pasje thuis laten liggen.'

'Balen.'

'Het gaat.'

Levi trok zijn wenkbrauwen op.

'Ik eh... ik had ruzie met m'n vader. Toen ben ik hier naartoe gegaan.'

'Aha. En je moeder?'

'Wat is daarmee?' Bien stelde de vraag om nog wat tijd te rek-ken, maar ze wist dat het zinloos was.

'Had je met haar ook ruzie?'

Zie je wel, ze ontkwam er niet aan. Nooit ontkwam ze eraan. Iedereen die ze leerde kennen zou vroeger of later vragen naar haar moeder.

'Mama is dood.'

Meestal gingen mensen nu medelijdend kijken, haar omhel-zen (bah!), haar haren strelen (ga weg!), dingen zeggen die

ze helemaal niet wilde horen ('Arme schat!' 'Ach lieverd!' 'O wat zielig!' 'Wat naar voor je!' 'Kan ik iets voor je doen?' 'Je mag me altijd alles vragen, goed?') of stomweg over iets anders praten als ze dit vertelde. Zelf schoot ze dan op slot als een kluis met een code die niemand kon kraken. Ze voelde niks meer, dacht niks meer, zei niks meer. Klikklak, op slot! Maar nu niet.

'Dood?' Levi's wenkbrauwen lagen stil op zijn voorhoofd. 'Klote. Was ze ziek?'

Bien schudde haar hoofd. Oké, ze zat nu niet klikklak op slot, maar praten lukte toch even niet.

'Wat dan?' Levi klonk alweer zo kalm. Hij leek wel een agent die slecht nieuws kwam brengen. Maar dan zonder slecht nieuws.

Bien schraapte haar keel. 'Het gebeurde onverwachts. Heb je al een bibliotheekpas aangevraagd? Die heb je nodig om je atlas mee naar huis te kunnen nemen.'

'Ja, ik heb net een pas gehaald. Ik kan me er niet zoveel bij voorstellen. Dat je een van je ouders nooit meer ziet, bedoel ik.' Levi trok even met zijn wenkbrauwen. 'Ik moet gaan. Ga jij nog verder schrijven?'

'Nog even. Daarna ga ik Mops uitlaten. Dat is het hondje van de bakker.'

'Met dit weer?'

'Het is toch "hondenweer"?'

Levi schudde glimlachend zijn hoofd en stak zijn hand op.
'Later dan.'
'Later,' zei Bien. Ze zag hoe hij het medische boek scande en
zijn paraplu openklapte voordat hij naar buiten liep en
zuchtte.

Levi

Zo heet mijn overbuurjongen dus. Levi. Zijn naam
klinkt als 'leven'. En als 'lief'.

Lawine

Verheugen

Verheugen is een van de fijnste dingen die je kunt doen, vind ik. Verheugen geeft een lekker gevoel en heel veel zin en energie enzo. Het is er nog niet, dat fijne waarop je je verheugt. Dat is aan de ene kant irritant, maar aan de andere kant maakt dat het juist ook zo lekker, omdat je WËET dat het gaat komen. Yroeger verheugde ik me bijvoorbeeld op mijn verjaardag op zelfgemaakte appelmoes en op weer naar school gaan na de zomervakantie.

Loom stapte Bien onder de douche, terwijl ze terughdacht aan een zaterdag een aantal maanden geleden.

Samen met mama was ze naar de open dag van de gloednieuwe school gegaan, aan de rand van een nieuwbouwwijk in het dorp. Het was superleuk, al was het schoolgebouw nog kaal en niet helemaal af; er kwamen die dag heel veel kinderen uit andere wijken en zelfs uit andere gemeentes.

‘Deze school is fantastisch. Hier ben jij volledig op je plek, Bienneke,’ zei mama. ‘Dat weet ik zeker!’ In het lokaal dat voor

groep 7 zou worden, vulden ze samen het inschrijfformulier en wat andere papieren in.

Sinds die tijd had Bien zich verheugd om naar 'haar' nieuwe school te gaan, maar vandaag was dat helemaal over. Op zo'n eerste schooldag zou iedereen natuurlijk allerlei vragen gaan stellen. Bien zag het al voor zich.

Nieuwe klasgenoten (allemaal in een kring om Bien heen): Heb je broers of zussen?

Bien (relaxed): Nee.

NK: Heb je huisdieren?

Bien (nog steeds relaxed): Helaaspindakaas.

NK: Vertel eens wat over je ouders. Hoe zien ze eruit? Wat doen ze voor werk?

Bien (ietsiepietsie zenuwachtig): Mijn vader is blond met een beetje grijs. Hij prutst vijf dagen per week aan een onderzoek in een lab, iets met bloed en kanker... heel goor, maar heel belangrijk.

NK: En je moeder?

Bien (KLIKKLAK!!!): ...

NK: Waarom zeg je niks? Joehoe, Bien, kun je niet meer praten?

*Hallo, zeg eens wat? Ben je je tong verloren? Bien, laat je tong eens zien. Dat rijmt. HAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA-
HAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!*

HOE HET VERDER GING:

De nieuwe klasgenoten vonden Bien maar een mafketel. Ze lachten

haar iedere dag uit, noemden haar Bien Gekke Trien en Bien leefde nog lang en ongelukkig.

Jasses. Bien deed haar ogen dicht en zeepte zichzelf voor de derde keer in. Op zondagochtend sliep haar vader nog langer uit dan op zaterdag (tenminste, als hij niet moest werken), dus ze kon op haar gemak douchen. Wat zou ze vandaag gaan doen? Ze spoelde zich af en liep naar de kast om een handdoek te pakken. Leeg. Nee hè... Met haar wijsvinger tekende ze een M op de beslagen spiegel, trok mama's rode badjas aan (als ze de mouwen een keertje omsloeg, paste hij perfect) en petste met natte voeten de trap af naar de bijkeuken.

De kans was heel klein, maar toch: het zou kunnen dat haar vader gisteravond de wasmachine vol had gestopt met vieze handdoeken en dat hij er wasmiddel had bij gedaan en de wasmachine had aangezet. Nee dus. Er stonden twee propvolle wasmanden, met vieze, stinkende handdoeken.

Was het maar mooi weer, dacht Bien. Dan ging ik even in de tuin zitten en was ik binnen twee minuutjes droog. Somber keek ze naar buiten. Ze ging zich echt niet afdrogen met een handdoek uit de wasmand. Dikke doe! Ze rilde. Toen kreeg ze een idee. Buiten was het koud en nat... maar binnen niet! Ze zette de thermostaat op 23 graden en liep naar de keuken.

Het hele aanrecht stond vol met vieze vaat. Ze zette water op voor thee. Daarna kieperde ze de wasmand met handdoeken om in de wasmachine en zette hem aan. Een kind kan de was doen, zei mama vroeger wel eens. Dat bleek! De waterkoker klikte.

Bien liet de gootsteen vollopen en sorteerte ondertussen de afwas. Precies zoals mama dat vroeger deed. Bestek bij bestek, kopjes bij kopjes, glazen bij glazen, boterhambordjes bij elkaar, diepe borden bij elkaar en een torentje van pannen. Met een plons liet ze wat afwas in het water vallen en stroopte de mouwen van de badjas nog verder omhoog. Ze stak haar handen in het warme water, maar bedacht zich. De radio moest nog aan. Mama waste altijd af met de radio aan.

Toen ze klaar was met de vaat, schonk ze voor zichzelf thee in en liep ermee naar de eettafel. Het fotoalbum lag gevaarlijk te wiebelen boven op een enorme stapel post.

Ach, ik ben nu toch bezig, dacht Bien. Laat ik dan ook maar de post sorteren. Voorzichtig pakte ze het fotoalbum op. Zou ze...?

Nee. Ze had geen zin om nu kots-missen-lijk te worden. Snel legde ze het op de stoel naast haar en schoof die onder de tafel. Op dat moment viel de hele stapel om. Kranten, witte en blauwe enveloppen, reclamefolders, een